

MINISZTERELNÖK

Tisztelt Honfitársaim!

Magyarország kétszer tapasztalta meg a diktatúra iszonyatát. Ez éppen kettővel több annál, mint amennyit egy országnak valaha is el kellene viselnie. A történelem szégyene, hogy két diktatúra között, az előző árnyékában, az utóbbi hajnalán sem érezhették magyarok és nemzettársaik a haza által nyújtott biztonságot.

A magyarországi németek elhurcolása az egész nemzet pótolhatatlan vesztesége. Amikor hatvannyolc éve, 1946. január 19-én elindultak a marhavagonok Németországba, a magyarországi németek kitűzték a vagonokra a magyar zászlót, amelyre azt írták: „Isten veled, hazánk!”

Még akkor is, abban az utolsó pillanatban, amikor már mindannyian tudatában voltak az elkerülhetetlennek, akkor is a hazától vettek utolsóként búcsút. Mert a diktatúrában is a haza az egyetlen, ami nem árulhat el – azt csak ember teheti.

Minden ember saját maga felel bűneiért. Egy bűnös rendszer képviselőinek bűneiért nem felelhetnek azok, akiknek „bűnük” annyi, hogy ugyanazt a nyelvet beszélik. Mégis vannak, akik még ma is ragaszkodnak ahhoz, hogy kollektívan el lehet ítélni népeket és népcsoportokat. Bűnt bűnnel jóvátenni nem lehet, vélt bűnt bűnnel jóvátenni még kevésbé, és vélt bűnt kollektív büntetéssel végképp nem.

Az emlékezés kultúrájára van szükség Magyarországon minden gáztettel és gonosztettel szemben. Az emlékezés a megbékélést szolgálja, s ennek beteljesedése lehet 2014-ben, hatvannyolc évvel a magyarországi németek elhurcolása után, ha az új Országgyűlésben németül, saját anyanyelvén szólalhat meg a magyarországi német nemzetiség választott vagy delegált képviselője.

Tisztelt Honfitársaim!

Magyarország osztozik az emlékezésben. Közösen fogjuk építeni az emlékezés kultúráját, s közösen, összefogásban építjük tovább Magyarország jövőjét.

Budapest, 2014. január 19.

Orbán Viktor

Meine sehr geehrten Landsleute!

Ungarn musste die Gräueltaten der Diktatur zweimal erfahren. Das sind gerade zweimal mehr, als ein Land jemals ertragen sollte. Es ist eine Schande der Geschichte, dass die Nationen in Ungarn zwischen zwei Diktaturen, weder im Schatten der vorherigen, noch beim Anbruch der letzteren die Sicherheit ihrer Heimat spüren konnten.

Die Verschleppung der Ungarndeutschen ist der unersetzliche Verlust der gesamten Nation. Als vor achtundsechzig Jahren, am 19. Januar 1946 die Viehwaggons nach Deutschland losfuhren, setzten die Ungarndeutschen die ungarische Flagge mit dem Schriftzug „Gott sei mit unserer Heimat!“ auf die Waggons.

Sie nahmen auch dann noch, im letzten Moment, wo sie sich bereits alle des Unvermeidlichen bewusst waren, zuletzt von der Heimat Abschied. Denn es ist auch in einer Diktatur die Heimat das Einzige, was uns nicht verraten kann – das können nur Menschen.

Jeder Mensch ist für seine Sünden selbst verantwortlich. Für die Sünden der Repräsentanten eines verbrecherischen Regimes können nicht die verantwortlich gemacht werden, deren „Sünde“ darin besteht, die gleiche Sprache zu sprechen. Es gibt dennoch Menschen, die auch heute noch darauf bestehen, Völker und Volksgruppen kollektiv verurteilen zu können. Eine Sünde kann nicht durch eine andere wiedergutmacht werden, eine vermeintliche Sünde kann mit einer Sünde noch weniger wiedergutmacht werden, und eine vermeintliche Sünde durch Kollektivstrafe schon gar nicht.

Ungarn braucht gegen jede Schand- und Missetat eine Gedenkkultur. Gedenken dient der Befriedung und das kann in 2014, achtundsechzig Jahre nach der Verschleppung der Ungarndeutschen in Erfüllung gehen, wenn in der neuen Nationalversammlung ein gewählter oder delegierter Vertreter der in Ungarn lebenden deutschen Nationalität in seiner eigenen Muttersprache, auf Deutsch das Wort ergreifen kann.

Meine sehr geehrten Landsleute!

Ungarn nimmt Anteil am Gedenken. Wir werden die Gedenkkultur gemeinsam bauen, und wir werden zusammen und im Zusammenschluss die Zukunft Ungarns weiterbauen.

Budapest, den 19. Januar 2014

Viktor Orbán